

En Cisco i la Pona

Què tal Pona, que tal, com et trobes? Ja t'ha passat la cara d'oca?

—No siguis d'aquesta manera home. Recorda't que vaig tenir d'esmenar-te l'altre dia. No es diu la cara d'oca. Es diu la carioca o la gripia que és igual.

—Com has dit? La gripia? Ai, ai, quin nom més estrany. No recordo d'haver-lo llegit en cap diccionari.

Això que acabes de dir deu ser-ne alguna cosa de missa. És ben clar. Has dit diccionari; i bé, sí; diccionari, confessorari, devocionari, tot, tot sona el mateix.

—Per Déu, Pona. Diccionari no és res del que et penses. És senzillament un llibre molt atapaït de lletra que segons diuen s'hi troben totes les paraules del món.

—Si noi que deu siguer-ne de gros.

—Deixant això, suposo em portaràs un bon recull d'endevinalles després de tants dies de fer festa.

—Festa, festa. Fes-te càrrec que, com ja saps, he estat malalta i no m'ha estat possible enterar-me, per aquest motiu, es pot dir de res. Mira, la ingratitude és molt gran en

aquest món. Figura't que a casa ningú no et porta una trista nova. Si alguna cosa vols sapiguer, tens d'espabilar-te. No es pot estar malalt sinó per pura necessitat.

—Bueno, alguna cosa bé deus portar-la.

—Poca, molt poca. Estàs preparat? Doncs a veure si encertes aquesta:

Del costat de tramontana ve sovint un cert xicot.
Busca serres en la plana?
Convinguem que amb temps i manya serres o serra per campanya an trobarà en aquest lloc.

—Sembla un xic intrinquillat tot això. Ara recordo. De les que vas deixar el darrer dia, una encara no n'he tret l'aigua clara.

—No l'has endevinada? I quina és?

—Aquella que comença—Pepeta li diuen a ella.

—Ni falta que et fa. No t'hi capfiquis perquè hi ha hagut novetat.

—Se'ls hi ha estrellat l'auto, potser?

—Alguna cosa d'aquestes, però vaja tot s'arreglarà.

—I el Quirse, ja està bó? Aquell

dia que vaig venir a veure't, a casa em digueren que també estava malalt.

—Crec que sí que està bó, perquè ahir vaig trobar al seu noi i jo que li pregunto: Es trova ja millor el teu pare? I ell que em fa:—Ja ho crec. Figura't que ahir ja va poder donar una pallissa a la meua mare.

—Diantre de Quirse; no pot curar. I bé, no portes cap més novetat, Pona?

—Alguna cosa més, encara que poc. Ara que recordo. Saps el Director de LA VEU DE CALONGE? Doncs ens han dit que ja és un fet amb la Pepeta.

—Prometatge?

—Per ara, prometatge. Per acabar, rumia aquest altre:

Un Joan que és molt ben plantat i que viu apartat de la vila, per més senyes en té muntat un molí, que de tard en tard de pinyols n'aixafa una pila, amb una serra s'ha fixat segons sembla, molt aixerida, i pel que hem experimentat ella també el fa bon posat. És la Primavera que els crida?

—Tal vegada — diu el Cisco — Gaia Primavera. La de l'escampall de bon temps a dojo. Sava nova portes en els teus dintres per a repartir-la bonament a les plantes i als cors. Benhaurada tu, que ens ofrenes jorns curulls de fragàncies de les diversitats de plantes en flor, flor que més tard esdevindran preuats fruits. I tot per obra teva.

Primavera. Passarel·la que salves la distància que separa del cru hivern al xafagós estiu. Admiro la teva obra, obra de bellesa que fas reviure els morts en apariència. Amb la teva obra, les plantes cluques durant l'hivernada, rebroten novament, oferint-nos aquest bé de Déu de flors que donen vida a tot i a tothom. Tots ens sentim més joves en aquest curt espai de l'any. Ets la poesia de la vida que amb el teu pas triomfal, deixes enrera la prosa maleïda propensa sempre amb el seu fred a segar traïdorament alguna que altra vida. Be-

lo més natural del món, acomiadant-se els amics de la Platja i Fanals amb els de casa nostra per fins l'any següent començant la desfilada d'aquella estupenda reunió, pels diferents caminets que com a reguerons van i surten de dita explanada coneguda per SANT MARC.

Altra volta és indispensable prendre el tranvia espartenyal i fer via de retorn, però amb el màxim i desitjat encís de poder arribar a temps els moments es feien greus i engunosos per no ser víctimes d'altres competidors. La qüestió era prendre casi per assalt les posicions i així es realitzava.

Els joves anaven sol·licitant lloc to al costat de les preferides del

seu encís i elles més que satisfetes compartien els petits caminets d'aquelles estribacions amb llurs acompanyants anant-se acostant fins a fer dels dos un sol ram de dues flors de joventut.

Aquells colomets anaven baixant per corriols i caminets atravesant les propietats de càn Moner, Mas Rós, càl Secretari, Mas Vilà i Mas Rosseyó, tot enfosquant-se el firmament, per arribar a càn Sicars negra nit i allà començar el *desfile* general; si bé, les *parejes* continuaven hasta que els complacents jovincels acompanyaven a llurs cases les estimades que des d'aquell moment prenien el lloc de promeses.

TIRS